

„Hiányolom a férfi nézőpontot”

VISSZHANG - LXIII. évfolyam, 37. szám, 2019. szeptember 13.

- írta kritikájában Hevesi Judit az *Elfogy az idő* című regényről (*Amikorra az idő[m] elfogyott, ÉS, 2019/35., aug. 30.*). Szerinte egy terrorakcióra kifutó történethez feltétlenül kell férfiperspektíva. Elina Hirvonen regényében valóban két nő, az elkövető anyja és nővére beszéli el a terrorcselekedet előzményeinek java részét, a fiatal férfi, Aslak felnövekedését, ám ebben ki volna érdekesebb náluk? Ők kötődtek leginkább a fiúhoz s a fiú hozzájuk. Ez utóbbiról azonban már nem az anyától és testvértől, hanem egy 3. személyű narrátortól tudhatunk, aki éppenséggel Aslak nézőpontját érvényesíti a maga fejezeteiben. Aslak pedig férfi, még ha gyermekként túlérzékeny, kamaszként depressziós, felnőttként pedig életterhelően magányos is.

Súlyosabb kifogása is van Hevesi Juditnak. Úgy véli, a könyv fontos kérdéseket vet fel a várható klímakatasztrófa ügyében, ám ezeket válasz nélkül hagyja. A regény tényleg nem rágja a szánkba, mit kell tennünk. Ám Aslak és hozzátartozói tevékenységében felmutat különböző értékű és előjelű cselekvési lehetőségeket. Az apa és a nővér a kis lépések stratégiáját követi: az előbbi építészként kizárólag a természettel összhangban álló házakat tervez, utóbbi orvosként az ínség sújtotta területeken dolgozik Szomáliában. Aslak és anyja, Laura nagyobb léptékről, nagyobb hatókörrel álmodozik. Laura környezetvédelmi munkatársként cikkeket ír, előadásokat tart, s az ő vészharang-prédikációi nyomán lesz a fiú (lélekben) maga is a Föld védője, akit aztán sikeresen manipulál a világhálón egy terrorista.

(A szerző középiskolai tanár)